

Junior.

Wesley Wyndam-Pryce stond verbaasd om zich heen te kijken.

Het ene moment zat hij naast Starbuck en Cylon toestellen werden de ruimte uigemaaid. Het andere moment leek de tijd rond hem stil te staan. Starbuck was bewegingloos en zelfs hun vijanden daarbuiten leken insecten gevangen in amber.

Voordat hij het woord 'tijdstop' in zijn gedachten had geformuleerd was hij plotseling verplaatst naar een totaal andere omgeving.

Hij bevond zich aan boord van een ruimteschip dat hij totaal niet kende. Niet dat hij er zoveel in het echt van binnen gezien had naast Voyager en Serenity. Het geheel leek uit een soort doorzichtig blauw kristal te zijn gemaakt met daar doorheen rode en gele vlakken en heel vaag kon hij door al dat kristal in de verte de ruimte zien. Zijn adem stokte toen hij daar Serenity zag omringd door vijanden. Allen volkomen stilstaand. Of was hij nu zelf zo buiten de tijd geplaatst dat alles daar stilstond? Zijn hart ging sneller slaan. Dit kon zomaar niet! Hij moest terug naar zijn plaats. Zijn medesurvivors hadden hem nodig. Wie had hem hier gebracht? De kleur blauw overheerste. Iets gelieerd aan Zirkon?

"Nee opa!" zei een stem achter hem. "Niet alles wat blauw blinkt heeft persé met Zirkon te maken hoor." Wes draaide zich om en zag daar een man staan die zo'n tien jaar ouder was dan hijzelf. Wesley keek hem schuin aan en vroeg: "Opa? Dit moet met tijdreizen te maken hebben. Ben jij een zoon van Oscar, of zijn er kinderen waar ik geen weet van heb?"

De man knikte en antwoordde: "Inderdaad, ik ben Oscar junior."

Wesley vouwde zijn armen voor zijn borst en controleerde zijn verborgen mesharpoenen.

"Okay... Junior... En hoe is het met je vader afgelopen? De laatste keer dat ik hem zag was vlak na zijn geboorte in 1966. Tenminste lineair gezien vanuit mijn tijdservaring. Het laatste dat ik van hem weet is... Zeg jij het maar..."

Junior grinnikte: "Hij bezocht Serenity maar vond niet wat hij zocht. Uiteindelijk ging hij freelancen en kwam toen een wezen tegen dat machtiger was dan wat dan ook. Dat wezen was de Kristallen Godin en haar naam was Emmy. Héél erg machtig, héél erg mooi en héél erg vrouwelijk. De Godin werd verliefd op hem en hij verliefd op haar. Op hun huwelijksnacht was de passie zo hevig dat zij hem met huid en haar verslond. Levend werd hij een permanent onderdeel van haar wezen. Uit die gebeurtenis werd ik geboren."

Wesley leek enigszins te ontspannen en beet op de binnenkant van zijn wang. Met een glimlach zei hij: "Dus Oscar en Emmy... Dat moet een prijzenfestijn geweest zijn!"

Junior bloosde even en zei: "Aangezien ik telepathische gaven heb weet ik wel ongeveer hoe het was tussen die twee."

Wes grinnikte: "En tevens dient deze luchtige anekdote over je ouders om mij te waarschuwen dat je naast wilskrachtig, vindingrijk en intelligent ook nog eens supersterk bent. Maar wat is het doel wat je nu hier echt nastreeft, eh, kleinzoon?" Junior lachte bescheiden en zei: "Ik kom hier mijn diensten aanbieden. En die van mijn moeder."

Wesley voelde zich nu een beetje ongemakkelijk: "Mijn 'schoondochter' dus. De Godin is hier? Ik durf het bijna niet te vragen..." Junior wuifde Wesley's bezwaren weg en zei: "Vraag gerust. Mijn moeder is op dit moment letterlijk héél dichtbij."

Wesley keek om zich heen en vroeg: "Waar?"

Junior haalde zijn schouders op en antwoordde: "Je staat nu in haar. Dit schip is je schoondochter Wesley."

Wesley beet op zijn lip: "Hmm... Eigenlijk ben ik niet verbaasd. Andere leden van ons Survivor team zaten eerst op Moya, ook een levend wezen. Maar om op je verzoek terug te

komen, Junior, je brengt daar wel héél veel macht ter tafel. Dit is allemaal in opdracht of met goedkeuring van Kegar? En hoe zal de oppositie reageren? De kans bestaat dat het wezen Zirkon zich ermee gaat bemoeien dan. Of althans agenten van Zirkon. Of huurlingen zoals 'Wolfram & Hart.' Ik voorzie in dit scenario een onvoorstelbare escalatie. Hele soorten die met één enkele gedachte uit de realiteiten kunnen worden gewist."

Plotseling grinnikte Wesley en voegde eraan toe: "Bovendien vind ik het leuker als wij zelf deze problemen kunnen oplossen!"

Junior schudde zijn hoofd en zei: "Ik lees in je gedachten dat je meent wat je zegt. Goh, heeft ze toch nog gelijk gehad. Ik zal haar hier meteen laten komen."

Vanuit het niets materialiseerde een zachtjes lachende Lilah Morgan. Ze merkte op: "Ik zei toch dat Wes zo zou reageren. Ik heb de weddenschap gewonnen Junior. Stuur me terug naar mijn eigen dimensie. Terug naar 'Wolfram & Hart'."

Bezorgd greep Wesley haar schouders beet en vroeg: "Lilah, je beseft toch wel dat dit een uitstekende kans is om aan hen te ontsnappen?"

Lilah zuchtte diep en kuste hem zachtjes op zijn mond. "Dank je voor je bezorgdheid Wesley, maar mijn plaats is nu eenmaal bij hen. Het is mijn lot."

Een kristallen stem leek vanuit het niets te spreken: "Schoonvader, haar besluit staat vast. In die zin is zij zo koppig als u. Ik heb geen andere keus dan haar te laten gaan nu."

Lilah Morgan werd door een rood licht omgeven en verdween weer in het niets. Terug naar waar ze meende te moeten zijn.

Wesley sloot even zijn ogen en voerde de Picard manoeuvre uit. "Wel, er is niet veel meer te zeggen nu. Junior, Emmy, het was zeer leuk jullie te ontmoeten. Maar plaats me nu maar terug in de realiteit." Junior haalde zijn schouders op en zei: "Okay opa."

Even later bevond Wesley zich weer naast Kara Thrace en nog geen seconde was voorbijgegaan. Hij grijnsde weer toen hij zag hoe Starbuck de Cylons duidelijk maakte hoe zij over hen dacht.